

Een knappe voorstelling, die alleen nog wel wat onaangename verrassingen had kunnen gebruiken

Hoogtij van Patrick Nederkoorn steekt erg zorgvuldig in elkaar, met een aantal mooie liedjes en een fijne dynamiek met pianist Guido van de Meent.

‘Gadverdamme!’, laat Patrick Nederkoorn de zaal scanderen als hij heeft gezegd dat hij het anderhalf uur lang over het klimaat gaat hebben – een zaal vol mensen dus die uit eigen beweging een kaartje hebben gekocht voor een cabaretvoorstelling over klimaatverandering. Hij kan niet laten te verwoorden wat hij dént dat veel mensen denken: het sombere uitgangspunt dat Nederland binnen nu en ooit onder de zeespiegel zal verdwijnen, roept nu niet direct de associatie op van een leuk avondje uit.

Een betere wereld begint in eerste instantie niet bij hem. Nederkoorn zet zichzelf in Hoogtij neer als een schaamteloze Formule 1-fan, iemand die verkondigt geen vlees te eten maar vanzelfsprekend wel een uitzondering maakt voor bittergarnituur (geen vlees, maar ‘bruin fruit’) en wiens ogen werden geopend toen hij viel op een klimaatactiviste, met wie hij intussen een zoon heeft.

Het is een leuke lijn in zijn voorstelling, die knap en erg zorgvuldig in elkaar steekt, met een aantal mooie liedjes en een fijne dynamiek met pianist Guido van de Meent. Nederkoorn is het grappigst als hij vooruitloopt op een Nederlandse klimaatvluchtelingentrek naar Duitsland; nu zijn wij eens de gelukszoekers. Met een soortgelijk doemscenario speelt het cabaretduo OldenHermanns in hun [klimaatcomedy](#) FCKD!. Zij duwen zo’n scène alleen net wat verder over het absurde, apocalyptische randje en drukken de vinger wat harder op de zere plek.

Hoogtij had nog wel wat onaangename verrassingen kunnen gebruiken om ook een confronterende spiegel te zijn. Dat we niet moeten wegkijken weten we intussen wel, toch? Het lijkt erop dat Patrick Nederkoorn vooral niet te veel gadverdamme-gevoelens wilde oproepen, om een leuk avondje uit te blijven.